

denne Eiendom, naar andre Bausfælgigheder komme af Veien, og 25,000 Kr. staa urørte; Dette Sidste har for mig umaadelig Værdi i Diebliffet. Men Dagen efter er Loven udkommen, og dermed er den thinglæste Obligations Ret for Vedkommende, at de 25,000 Kr. ikke kunne opsiges, slettet. Saa siger samme Kjøber: Dette er en Bausfælgighed, som bringer mig til ikke at være Kjøber længere. Nu har jeg ingen Garanti, ingen Sikkerhed, nu kan jeg ikke vove mig ind paa denne Handel. Med andre Ord, den vedkommende Eier har en Eiendom, til hvis Rettigheder hører Uopfigelighed af 25,000 Kr. i 2den Prioritet f. Ex., det er en Del af hans Eiendomsret, det er en Herlighed, som tilhører hans Eiendom, det er saaledes en Rettighed, som vi efter Grundlovens Forudsætninger ikke kunne berøve ham uden mod fuld Erstatning, og naar Umenvellet kræver det; men Udvalgets Flertal stiller sig paa det Standpunkt, at Lovgivningsmagten skal berøve ham denne Ret uden at give Erstatning. Det ærede Medlem siger, at principielt i hvert Fald giver Flertallet mig Ret, men Bestemmelsen er ogsaa kun af formel Bestaffenhed; Spørgsmaalet har ikke videre Betydning i Praxis, og Udvalget har derfor ikke lagt Vægt paa Formen. Det er nu en slem Omstændighed for Udvalgets Flertal, at det ikke har lagt Vægt paa Formen, naar det paa denne Maade bryder et Princip, selv om det tror, at det kun er paa formel Maade. Den formelle Bestaffenhed af et Forslag, som man kommer med ved 3die Behandling, kan det ikke hjælpe at hævde. Men hvor har den ærede Ordfører det fra, at dette Forslag kun har formel Betydning? Har det ærede Medlem studeret disse Debitorers Forhold, hvem Forslagets sidste Stykke angaar? Jeg er mere tilbøjelig til at tro de Oplysninger, vi have faaet, at en Del af disse Panter ere tvivlsomme under de nuværende Konjunkturer; men i samme Grad som de ere tvivlsomme Panter, i samme Grad paastaar jeg, at det for Debitorerne er af Værdi, at de beholde deres Uopfigelighed, naar de ikke selv ville af med dem. Men altsaa principielt fortaffeligt og praktisk aldeles urimeligt er det, at et Folkething ved en Beslutning vil gribe ind i det private Eiendomsforhold og berøve en privat Mand den Uopfigelighed af en Gjæld, som han nu har. Da det ærede Medlem taler saa sikkert om disse Forhold, vil jeg bede ham om at paavise mig af Rigsdagens Historie et Forslag af lignende Art, hvor vi ved en Beslutning have grebet ind i en ved en lovlig bestaaende Ret erhvervet Begunstigelse og frataget en saadan Mand en po-

sitiv Ret uden at give ham nogenjomhelst Erstatning, og uden at spørge ham, om han vil af med den, og uden at affordere ham den af. (En Stemme: Møllernæringen!) Det ærede Medlem kan ikke her komme ind paa en Lovgivning af en anden Art, hvor Lovgivningsmagten har havt andre Grunde, og Bestemmelserne ikke angaa Kreditor og Debitor som i dette Tilfælde. Den ærede Ordfører siger nu til mig: Ja det er meget godt, men dersom der nu havde staaet: „fra Debtors Side havde Du ikke havt Noget derimod.“ Men da Flertallet, saavidt jeg ser, slet ikke kan imødegaa de Indvendinger mod Forslaget, som her ere fremkomne, og umulig kan overse den Stade og Fortræd, der kan afstedkommes, hvis Loven kommer ud i denne Skikkelse, saa kan det jo lade Forslaget gaa tilbage til Udvalget, selv foreslaa dette, og saa i Morgen komme frem med det igjen, og samtidig benytte Leiligheden til at tale med den ærede Finansminister for at faae Forslaget saaledes affattet, at vi kunne blive enige om det fra alle Sider. Jeg er ikke enig i de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Gad), at vi skulde være bange for at imødekomme de Kommuner, som f. Ex., hvad der har været Tilfældet i de senere Aar, har maattet modtage Laan til 4½ pCt. Jeg skal fastholde, hvad jeg har sagt om de tidligere Kreditorer, og navnlig om dem, at jeg skulde ikke have Noget imod, at Kommunerne kunne faae denne Begunstigelse, nemlig at fritages for Uopfigelighed, og jeg siger derfor: Indstrænt § 19 til det sidste Stykke af Forslaget under Nr. 6 med den Forandring, at der skal staa „fra Debtors Side“, saa har Flertallet, forekommer det mig, gjort, hvad der er rimeligt og billigt, og hvad der bør gøres, thi saa have de kun Løsnet Forholdet, saa at de Vedkommende kunne benytte sig deraf, hvis de ønske det, og lade være, hvis de ikke ønske det, og saa har man ikke givet en Rentenedsættelse i Flæng. Tog de altsaa Forslaget tilbage og gav det en saadan Form, var det godt, og vilde Finansministeren saa ikke tage det, hvad han vel sagtens ikke vilde, maatte det blive hans Sag. Naar jeg har stemt for at lade § 19 staa, som den blev vedtagen ved 2den Behandling, er det ingenlunde, fordi jeg er fornøiet med § 19. Jeg er ikke fornøiet med dens Udstrækning og heller ikke med, at Kommunerne ikke ere medtagne. Men jeg har gjort det, fordi den, som den staar, ikke gjør Uret mod Noget, og ikke træder noget Princip for nær. Den ærede Ordfører har spurgt, hvorfor de, der stemte ved 2den Behandling for denne Paragraf, og imod, hvad